

ENTER

เชฟ 요리의 신 เทพนักปรุง GOD OF COOKING

9

Yangchigi-jari เนียน

มีจอน ปา

เชฟ 요리의 신 เทพนักปรุง GOD OF COOKING

ยอดเชฟเทพนักปรุง 9

Yangchigi-jari เขียน มีม้วน แปล

God of Cooking#9

By Yangchigi-jari

Copyright © 2017 Yangchigi-jari

All rights reserved

Thai language copyright © 2020 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with Munpia Co. Ltd.

through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2642-7

ภาพประกอบปก Natalia Hubbert / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่มีที่ไหนจะสุขใจเท่าที่บ้านอีกแล้ว ในความรู้สึกของมินจุนบ้านของเขา อาจจะเป็นที่แอลเอมากกว่าจะเป็นบ้านเกิดที่เกาหลีก็เป็นได้ และบ้านอีกแห่งที่สำคัญกับเขามากๆ ก็จะเป็นที่ไต่ไปไม่ได้ นอกจากบ้านแกรนด์เซฟ

มินจุนได้กลับรายการแกรนด์เซฟไปเป็นกรรมการ และได้พบกับพวกเพื่อนเก่าผู้ซึ่งเคยมีทั้งความทรงจำที่ดีและไม่ค่อยดีร่วมกัน ส่วนคนใหม่ๆ ที่ได้เจอก็มีเอกลักษณ์ทั้งนั้น โดยเฉพาะมีคนหนึ่งที่จะฆ่าตัวตายถ้าไม่ชนะการแข่งขัน! เอาละสิ มินจุนจะรับมืออย่างไรต่อต้องติดตามดู

และในเล่มนี้มินจุนก็จะได้กลับบ้านที่ชื่อว่าแอลเอสักที กลับไปครั้งนี้เขาจะเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ เส้นทางแห่งคนทำอาหารสายใหม่ เปลี่ยนสถานะในชีวิตใหม่...ใช่เลย เรากำลังพูดถึงเรื่องแต่งงาน ตกลงมินจุนกับคาย่าจะได้แต่งงานจริงหรือไม่ เดียวได้รู้กัน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

เกี่ยวกับนักเขียน

"ชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็กๆ

ตอนนี้ก็ชอบ

อนาคตก็还是会ชอบ

เหมือนกับทุกท่านที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ชอบนั่นแหละ"

Yangchigi-jari

จากใจนักแปล

'ยอดเซฟเทพนักปรุง' เป็นนิยายแนวแฟนตาซี แต่แฝงด้วยแง่คิดและการใช้ชีวิตจริงของมนุษย์หลายประการ ในนิยายเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นตัวเอกอย่างโซมินจุน คาย่า หรือคนอื่นๆ เช่น จุน เรเซล ต่างมีฝีมือทำอาหารแบบหาตัวจับยาก แต่สิ่งที่เหมือนกันคือทุกคนล้วนพยายามอย่างสุดความสามารถกว่าจะได้มาซึ่งวันนี้

แต่ชีวิตของใครอีกหลายคนในนิยายเล่มนี้ก็ไม่ได้มีความแฟนตาซี และผลลัพธ์ของความพยายามก็ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จ สาเหตุหนึ่งมาจากขีดจำกัดในความพยายามของแต่ละคนแตกต่างกัน

นิยายเล่มนี้บอกเล่าถึงเส้นทางการใช้ชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร ในนิยาย ความสนุกสนานในการที่เซฟรังสรรค์อาหารจากเครื่องปรุงนานา ได้ตื่นเต้นไปกับการแข่งขันทำอาหารนับครั้งไม่ถ้วน ได้รู้จักเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตของมนุษย์ปฤชุน การแพ้ชนะ ความรัก ความผูกพัน หรือแม้กระทั่งอารมณ์และจิตใจของตัวละครจากสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้บางครั้งต้องถามตัวเองว่าถ้าต้องประสบกับเรื่องราวแบบนี้บ้างจะแก้ไขหรือจะอย่างไรต่อดี

โซมินจุนและเหล่าตัวละครจะพาผู้อ่านทุกท่านโลดแล่นไปกับเนื้อเรื่องที่มี 'อาหาร' เป็นตัวชูโรง เชื่อว่าเมื่อทุกท่านอ่านนิยายเล่มนี้จนจบคงจะลุกขึ้นมาปฏิบัติตัวเองในการทำอะไรให้กับชีวิตสักอย่าง เกิดแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตต่อไปอย่างแน่นอน ขอให้ทุกท่านสนุกสนานกับการอ่านนิยายเล่มนี้

มีมีวณิ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

1

อิสระตรงหน้า

การจากลาแม้จะทำให้เศร้าหมอง

การจากลาที่มีกำหนดเวลาว่าจะกลับมาพบกันใหม่อีกครั้ง
เป็นการจากลาที่ไม่น่าหดหู่นัก

...การจากลากับเมอร์ลินไม่ได้เป็นแบบนั้น

พอคาย่าตอบไหล่ของเมอร์ลินเบาๆ ใบหน้าที่เต็มไปด้วยกระ
กিপรากวรอยยิ้มงดงาม คาย่าเองก็ยิ้มเช่นกัน มันเป็นรอยยิ้มไร้เดียงสา
ที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนักบนใบหน้าของคาย่า

"น่าเสียดายจังนะเซฟ"

"ไม่ต้องเรียกว่าเซฟหรอก มันจึกจู้หุ"

"ฉันเรียกคุณว่าเซฟเพราะฉันนับถือและอยากเป็นเหมือนเซฟค่ะ"

คาย่าเอาแต่จ้องเมอร์ลินเจี๊ยบๆ อยากจะเอ่ยคำขอโทษออกไป
แต่ไม่รู้ว่าเธอจะต้องขอโทษด้วยเหตุผลอะไร ขอโทษที่ไม่อาจเติมเต็ม
ส่วนที่อีกฝ่ายยังขาดไปอย่างนั้นหรือ แต่เรื่องนั้นไม่ใช่หน้าที่ของคาย่า
ตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว เธอมีหน้าที่ตัดสินใจและอาจจะแนะนำ ไม่ใช่การสอน

หรือถ่ายทอดความรู้ให้

ค้าย่ำทำดีที่สุดแล้วในแบบของตัวเอง เพียงแต่ถ้าเทียบกับโจเซฟ และมินจุนยังด้อยกว่าเท่านั้นเอง

ทำไมฉันจะต้องโมโหด้วยนะ

เป็นเพราะเธอไม่อาจแข่งหน้าพวกเขา เพราะไม่อาจแข่งหน้ามินจุน หรือเพราะเธอช่วยเมอร์ลินไม่ได้กันนะ ค้าย่ำเริ่มรู้สึกกังเกียจความคิด แบบนี้ของตัวเอง ยิ่งมานั่งคิดถึงการเอาชนะในสถานการณ์แบบนี้ ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าเธอเห็นแก่ได้มากเพียงใด

ค้าย่ำลูปแถมเมอร์ลินอย่างแผ่วเบา ใบหน้านี้ช่างไร้เดียงสา อ่อนเยาว์ และกล้าหาญ กาลเวลาเป็นสิ่งที่น่ากลัว เมื่อครุ่นนี้ในใจของ ค้าย่ำยังเต็มไปด้วยความกระหายและความดุดัน แต่เวลาเพียงไม่นาน ความอ่อนแรงแและความหวาดกลัวก็ก่อตัวแล้วหยั่งรากฝังลึกลงในใจ พร้อมที่จะเบ่งบานได้ทันที

"ครึ่งหน้าเจอกันในฐานะเซฟนะ"

"ถ้าฉันพยายาม ฉันจะได้เป็นเหมือนเซฟค้าย่ำมั๊ยคะ"

"อย่าเป็นแบบฉันเลย ฉันก็แค่ดวงดีเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นคนยิ่งใหญ่อะไรแบบนั้นหรอก"

"ฉันไม่ได้ชอบเซฟเพราะเซฟเป็นคนยิ่งใหญ่"

เมอร์ลินยิ้ม

"นอกจากเรื่องความเก่ง ฉันยังมองว่าเซฟค้าย่ำเท่มากๆ ฉันนับถือ และชอบเซฟค้าย่ำมาก และจะชอบต่อไปเรื่อยๆ ค่ะ"

พอได้ยินแบบนี้ค้าย่ำก็ไร้ซึ่งคำพูดใดๆ หลังจากที่ได้พบกับ มินจุนนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ค้าย่ำได้เผชิญหน้ากับคนที่ชื่นชอบเธอมาก ขนาดนี้ เมอร์ลินหน้าแดงก่ำเพราะความเขินอาย

"ฉันจะเป็นเซฟที่ยอดเยี่ยมให้ได้ค่ะ"

"ขอมือถือหน่อย"

"มือถือ?"

เมอร์ลินทำหน้างง แต่ก็ยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้ อย่าง
ว่าง่าย ค่ายากดเบอร์ของตัวเองแล้วกดโทรออก พอเสียงเรียกเข้าดังขึ้น
ที่เครื่องของตัวเองค้ายาก็พูดว่า

"ถ้ามีอะไรสงสัยก็ติดต่อมานะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหารหรือเรื่อง
อะไร ถ้าช่วยได้ฉันจะช่วยอย่างเต็มที่"

"เซฟให้เบอร์ฉันเหรอกะ"

"ใช่"

ค้ายาตอบหัวงงๆ

"ติดต่อมานะ"

แม้ว่าเสียงจะกระด้าง แต่เมอร์ลินก็ดีใจและรู้สึกขอบคุณเป็น
อย่างมาก สีหน้าของเธอเปี่ยมไปด้วยความสุขจนไม่น่าเชื่อว่านี่คือ
สีหน้าของคนตรอก ไม่แน่ว่าต่อไปเธอจะเป็นผู้ชนะการแข่งขันนี้ สีหน้า
ของเธอก็คงจะไม่มีความสุขเท่านี้อีกแล้ว

นั่นคือการปลอมใบที่ค้ายามีให้กับเมอร์ลิน แต่ก็รู้สึกว่ายังไม่
เพียงพอ พอกลับมาถึงนิวยอร์กค้ายาก็อารมณ์ไม่ดีจนโคลอี้สังเกตเห็นได้
แต่ค้ายาก็ไม่ยอมบอกว่าตัวเองเป็นอะไร นั่นอาจเป็นวิธีรักษาศักดิ์ศรี
ในแบบของเธอ

สองคืนหลังจากนั้นค้ายาอาบน้ำนานผิดปกติ เธอสวมชุดคลุม
ออกมาจากห้องน้ำ กลิ่นลาเวนเดอร์โชยมาจากตัวของเธอ เส้นผม
ที่เปียกหมาดๆ สัมผัสกับแก้มของมินจุน เส้นผมนั้นเย็นพอๆ กับสีหน้า
ของค้ายา

มินจุนเอื้อมมือไปแตะแก้มของคยาอย่างอ่อนโยน ดูจากสีหน้า ก็พอจะรู้ว่ากำลังโกรธ คยานิ่งนิ่งสักพักก่อนจะเริ่มพูดขึ้นว่า

"เมื่อไหร่ฉันรู้แล้วล่ะ"

"รู้ว่าจะไร"

"ที่ฉันไม่ให้อะไรที่เมอร์ลินตกขอบไม่ใช่เพราะฉันเสียใจกับความพ่ายแพ้ของเด็กคนนั้น แต่ฉันทนไม่ได้ที่ตัวเองยังดีไม่พอ"

"เธอจะคิดมากเรื่องนั้นอีกทำไม"

"ฉันรู้สึกใจไม่สงบเลย" คยาพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

"ทุกครั้งที่เราพูดอะไรในฐานะโชตัสไกด์ผู้คนก็ต่างพากันตกใจ ส่วนเออร์เรกูลาร์แล็บแม้จะเหนื่อยในช่วงแรก แต่สุดท้ายทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันคือความกล้าหาญและความท้าทายที่แปลกใหม่ พวกเขาชื่นชมว่านี่คือพลังของคนรุ่นใหม่ กระแสที่ได้รับจากเนื้อหอกอย่างก็ดีมาก และตอนนี้เงินก็เข้ากระเป๋าเธอมาเรื่อยๆ ไม่ใช่เหรอ"

"นายคิดว่าเรื่องพวกนั้นเป็นเพียงฟองสบู่ที่ไม่นานก็จะแตกสลายไปหรือเปล่า"

"ไม่เห็นต้องใส่ใจเลย เราจะมีฟองสบู่สักกี่ฟองก็ไม่เห็นเป็นไรนี่"

แววตาของเธอทั้งเกรี้ยวกราดและเศร้าหมอง เมื่อประสานสายตากัน มินจุนก็รู้สึกวาดวงตาคู่นั้นช่างงดงามมาก มันเป็นดวงตาที่เขาเห็นมาตลอด แต่วันนี้แตกต่างออกไป วันนี้มันช่างดูน่าสงสาร

"ฉันเข้าใจตัวเองผิดไป"

"ยังงัย"

"ฉันคิดว่าฉันจะทำทุกอย่างได้"

น้ำเสียงนั้นฟังดูเย็นชา

"ฉันคิดว่าตอนนี้ไม่ใช่ช่วงเวลาโรยเมล็ดพันธุ์ แต่เป็นช่วงเวลา

เก็บเกี่ยวแล้ว มันเป็นความคิดที่น่าตลกมากเลยใช่ไหมล่ะ ฉันคิดว่าฉันจะได้ก้าวเข้าไปในโลกที่มีแต่คนพูดถึงฉัน ฉันจะได้ขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของโลก"

มินจุนไม่ตำหนิความคิดนี้ของคาย่า ผู้คนจำนวนมากกล่าวถึงคุณค่าของพวกเขามากเกินไปที่มีอยู่จริง ทุกคนต่างคิดว่าพวกเขาเก่งกาจมาก ถ้าไม่รู้ลึกหยิ่งผยองไปถึงจะเรียกว่าแปลก

"แล้วเธอจะทำยังไงต่อไป"

"ฉันกำลังคิดอยู่"

คาย่าต้องเข้าไปในดวงตาของมินจุน ทำเหมือนกับว่าถ้าต้องเข้าไปในนั้นแล้วจะได้พบกับคำตอบ หลังจากต้องอยู่สักพักเธอก็ก้มลงซบไหล่ของเขา

"เออร์เรกูลาร์แล็บ..."

เธอซ่อนสีหน้าของตัวเอง

"ฉันจะปล่อยมันไปดีมั้ย"

ราวกับอายุที่ถามคำถามนั้นออกมา

มินจุนไม่ได้ตอบคำถามของคาย่าออกไปตรงๆ เพราะมันถือเป็นคำถามที่ยากมากสำหรับเขาด้วย เออร์เรกูลาร์แล็บมีทั้งข้อดีข้อเสีย ถ้าพูดถึงการแสดงความเป็นอัจฉริยะในตัวคาย่าที่นั่นคือเวทีที่ดีที่สุดสำหรับสิ่งนั้น แต่จากที่ได้เห็นในแกรนด์เซฟ...มันไม่ได้พัฒนาเรื่องความเป็นผู้นำในครัวให้กับเธอ

แต่แรกคาย่าเลือกการทำครัวแบบนี้มากกว่าการทำครัวแบบทั่วไป ถึงจะพอรู้แต่เขาก็ไม่อาจให้คำตอบเธอง่ายๆ เพราะเขาเองก็ยังขาดประสบการณ์เช่นกัน จำเป็นต้องให้คนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเขาช่วย

พิจารณา

นั่นคือจน

"ถ้าเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บแล้วจะเอาอย่างไรต่อไปละ"

"ก็คงจะเข้าไปทำงานในครัวทั่วไปค่ะ"

"ในฐานะชูเซฟนะเหรอ"

คาयाหยุดนิ่งไปสักพัก ถึงแม้ว่าร้านที่เธอทำอยู่จะเล็ก แต่เธอก็เคยรับหน้าที่เป็นหัวหน้าเซฟมาก่อน ไม่สิ จะบอกว่าเออร์เรกูลาร์แล็บเป็นร้านอาหารขนาดเล็กก็คงไม่ใช่ เพราะมันถือเป็นร้านอาหารลำดับต้นๆ ที่ดึงดูดคำวิจารณ์ในแง่ดีจากนักชิมมากมาย ดังนั้นถ้าจะต้องไปเป็นชูเซฟเธอก็คงจะรู้สึกหดหู่ แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องนั้น

"คุณน่าจะเป็ชูเซฟได้ยาก"

"อะไรนะคะ"

"ถ้าไปเป็นชูเซฟในร้านธรรมดาคุณจะเรียนรู้อะไรจากที่นั่นได้ละ หัวหน้าเซฟคงจะไม่มีทางเหนือกว่าคุณอยู่แล้ว ว่าแต่คุณไม่เคยมีประสบการณ์ทำงานในครัวใช่ไหม"

คาयाไม่อาจจะตอบอะไรได้ เพราะนั่นคือความจริง แล้วจนก็ไล่เรียงสถานการณ์ต่างๆ ออกมา

"การได้ช่วยชนะในแกรนด์เซฟถือเป็นเรื่องโชคดีที่สุดสำหรับคุณ แต่มันก็เหมือนเป็นการผูกมัดคุณเอาไว้ หลังจากนั้นคุณก็ได้เป็นหัวหน้าเซฟ แต่แค่ในนาม คุณได้ไปตามที่ต่างๆ ทั่วโลก และตอนนี้คุณก็ได้ทำเออร์เรกูลาร์แล็บ มันคือการตัดสินใจที่ชาญฉลาด เพราะเออร์เรกูลาร์แล็บแสดงให้เห็นถึงความสามารถของคุณได้อย่างชัดเจน"

"แต่ไม่ใช่ความสามารถในแบบของหัวหน้าเซฟสินะคะ"

"แล้วคุณจะต้องเป็นหัวหน้าเซฟไปเพื่ออะไรละ"

จุนย็อนถามกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คำถามที่คาดไม่ถึง ทำให้คาย่าทำหน้างุนงง ทุกคนที่เป็นเซฟต่างก็ไฝฝอยากจะเป็นหัวหน้าเซฟกันทั้งนั้น เพราะมันคือตำแหน่งสูงสุดของการเป็นเซฟ

ไม่สิ ต้องบอกว่าเป็นตำแหน่งที่ดูเหมือนว่าจะสูงสุด

"พรสวรรค์ของคุณนี่คือของจริง"

จุนย็อมรับอย่างหนักแน่น คาย่าคือเพชรแท้ที่ไม่ต้องเจียรไน และไม่ด้อยไปกว่ามินจุนเลย ไม่สิ ต้องบอกว่าเธอผ่านการเจียรไนมาบ้างแล้ว เธอคือเพชรที่สมบูรณ์แบบ

"เออร์เรกูลาร์แล็บเป็นร้านอาหารที่ดีมาก พรสวรรค์ของคุณยิ่งใหญ่ถึงขนาดที่แคป्टัมมือของพนักงานพาร์ตไทม์มาช่วยก็เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้เซฟ มองที่ความจริงสิ มีเซฟเก่งๆ สักกี่คนที่คว้าเอาเกียรตินี้แบบนั้นมาได้เท่ากับคุณบ้าง"

คาย่าพอจะเข้าใจสิ่งที่จุนกำลังพูด อันที่จริงเธอเข้าใจเรื่องนี้มาก่อนหน้านานแล้ว เพียงแต่...

"หัวหน้าเซฟจะส่องสว่างเมื่อเซฟทั้งหลายมารวมตัวกัน แต่คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น ไม่ต้องหยิบยืมแสงสว่างมาจากใครคุณก็เปล่งประกายได้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องรอแสงจากดาวดวงอื่นเลย"

"แล้วถ้าฉันอยากจะมีดาวดวงอื่นๆ ด้วยล่ะคะ"

"ฉันจะไม่บอกว่ามันคือสิ่งที่ถูกหรือผิด แต่บอกได้ว่ามันจะกลายเป็นการเลือกที่โง่"

"ถ้าฉันการเลือกที่โง่เลยเป็นการเลือกที่ผิดสินะคะ"

"แต่ปกติแล้วความสำเร็จก็มักมาจากคนโง่งนะ"

"นี่คุณกำลังเชียร์หรือกำลังห้ามกันคะ"

"ถ้าฉันห้ามคุณก็จะทำตามเหรอก ถ้าใจคุณไม่อยู่แล้ว ตัวคุณก็ไม่อยู่เหมือนกัน คุณไม่ได้มาที่นี่เพื่อทำตามความเห็นของฉัน แต่มาเพื่อต้องการจะยืนยันว่าสิ่งที่คุณคิดจะทำมันดีจริงหรือเปล่า"

จูนลุกขึ้นยืนแล้วมองผ่านผนังกระจกลงไปที่ดินนของนิวยอร์ก มุมปากของเธอมีรอยยิ้มที่ยากจะเดาความหมายได้

"โดยส่วนตัวฉันชอบการเลือกแบบโง่ๆ มากกว่า"

"ฉันจะเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บ"

"เหรอก"

มินจูนไม่ตกใจสักนิด ตอนที่ส่งคาซ่าไปคุยกับจูนเขาก็มีलगสังหรณ์ อยู่แล้วว่าจะต้องได้ยินคำพูดประมาณนี้

"ฉันอยากเป็นหัวหน้าเซฟจริงๆ นะ"

เป็นเพียงแค่คำอธิบายสั้นๆ แต่มินจูนก็รับรู้ได้ทันทีว่าคาซ่า ต้องการอะไร

"คุยกับโคลอี้หรือยัง"

"เคยเปรยๆ ก่อนหน้านี้ว่าวันหนึ่งก็คงจะต้องเลิกทำเออร์เรกูลาร์แล็บ แต่ร้านนี้มันคือความทรงจำของเราเลยนะ"

คาซ่าผินยิ้ม เออร์เรกูลาร์แล็บคือการสร้างความทรงจำและ เป็นการสื่อสารให้โลกได้รับรู้ว่ายังมีร้านอาหารในรูปแบบนี้

"แล้วต่อไปจะทำอะไร"

"อาจจะเปิดมีเซฟหรือซูเซฟ ไม่รู้สิ"

คาซ่ากอดอกพลางจ้องมินจูน ในดวงตานั้นเจือไปด้วยความรู้สึก ไม่พอใจบางอย่าง มินจูนจึงรู้สึกไม่สบายใจนัก

"เราคงต้องแต่งงานกันแล้วล่ะ"

"หือ?"

"คราวก่อนนายบอกว่าถ้ามีร้านอาหารเป็นของตัวเองเมื่อไหร่ นายจะขอฉันแต่งงาน ไม่ว่าจะป็นร้านสาขาเวนิสของโรสโอสแลนด์ หรือร้านไหน ตอนนั้นก็ถือว่านายเป็นอิสระแล้ว"

"เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน เธอกำลังพูดอะไร"

"ฉันสั่งให้นายขอฉันแต่งงาน"

คยาพูดเสียงดังฟังชัด

"เพราะฉันจะตอบตกลง"

มินจนตกใจจนทำอะไรไม่ถูกและไม่รู้จะพูดอะไรต่อกับการที่ เธอกำลังสั่งให้เขาขอเธอแต่งงาน

"นี่เธออยากเป็นหัวหน้าเซฟหรืออยากแต่งงานกันแน่"

"ปกติแล้วนายชอบเอาสถานการณ์ต่างๆ มาโยงกันไม่ใช่หรอ แล้วทำไมตอนนี้จะต้องให้สรุปแค่ออย่างเดี๋ยวละ ฉันอยากจะทำทั้งสองอย่างนั้นแหละ ฉันไม่อยากจะเลือกอะไรอีกแล้ว"

ทุกครั้งที่คยาพูดถึงการแต่งงานมินจนจะรู้สึกแปลกๆ เสมอ แต่หัวใจของเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปจากเธอเลย ในแต่ละวันที่ผ่านไป ผู้หญิงที่ชื่อคยาเข้าครอบครองส่วนต่างๆ ในชีวิตของเขาทีละนิด และแน่นอนว่าคนสุดท้ายของชีวิตที่เขายกให้อยู่เคียงข้างก็คือคยา

แต่เขายังคงลังเล คยายังอายุน้อย ช่วงเวลาที่เขาใช้ชีวิตกับ ช่วงเวลาที่เธอใช้ชีวิตก็มีความแตกต่างกัน อายุเพียงเท่านี้ยังเรียกไม่ได้ว่า เป็นผู้ใหญ่อเต็มตัว เขาจึงต้องครุ่นคิดอย่างหนักก่อนจะตัดสินใจแต่งงาน

สถานการณ์แบบนี้กลับแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงสำหรับคยา ถ้าเธอรักและอยากให้ชีวิตร่วมกับคนคนนั้นเธอก็คิดถึงแต่การแต่งงานแน่นอนว่าบางคู่อาจจะพอใจกับการอยู่ด้วยกันมากกว่าการแต่งงาน

ไม่ต้องมีการผูกมัดซึ่งกันและกัน

แต่ค่ายาก็ไม่ได้เกลียดการผูกมัดแบบนั้น ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เธอเหมือนกับสุนัขที่ไร้เจ้าของ อยากไปไหนก็ได้ ไม่มีใครควบคุม เธอก็เลยอยากใช้ชีวิตในรูปแบบที่มีการควบคุมบ้าง เหนือสิ่งอื่นใดเธออยากควบคุมมินจุน อยากประทับตราลงบนตัวเขาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าไม่ให้ใครแย่งเอาไปได้

หรือจะสักรูปแหวนไว้ที่นิ้วดี

พักนี้การสักรูปแหวนกำลังเป็นที่นิยม...ไม่เอาดีกว่า แหวนควรเป็นแหวนจริง ถ้าจะสักสักชื่อเธอเอาไว้บนหน้าผากหรือต้นคอของเขาดีกว่า...แววดาของค่ายาน่ากลัวจนมินจุนสั่นผัดได้

"ให้เวลาฉันอีกนิดนะ"

"เวลาลาาา!"

ค่ายาแสวงหากเสียงยาวซึ่งมินจุนเข้าใจปฏิภยานั้นเป็นอย่างดี เขาเอาแต่พูดว่ารัก ทว่าไม่เคยลงมือทำอะไรจริงจังเลย หรือถึงเวลาที่เขาจะต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว?

"ฉันให้เวลานายมาพอแล้ว และฉันก็รอมานานแล้วด้วย นายไม่จำเป็นต้องทำอะไรเวอร์ๆ หรือใหญ่โตหรอก ขอแค่คำพูดที่เราอยู่ด้วยกันเถอะก็แค่นั้น"

ดวงตาของค่ายาริ้นไปด้วยน้ำตา มินจุนตระหนักได้ในตอนนั้นว่า ค่ายากำลังตื่นเต้นมากซึ่งแตกต่างจากคำพูดที่เหมือนไม่ใส่ใจอะไร

"ฉันจะอยู่กับเธอ"

เขาพูดออกไปในหัวของเขากำลังสับสนว่าจะต้องพูดคำพูดอะไรออกไป จะต้องพูดแบบไหน แต่สมองของเขาก็ว่างเปล่าไปเมื่อเขาได้มองหน้าค่ายา

เธอไม่ได้คาดหวังคำพูดสยดสยองจากเขา แต่เธอกำลังคาดหวังในการตัดสินใจและรอยยิ้มหัวใจของเขา ถ้อยคำที่สละสลวยก็เป็นเพียงแค่ถ้อยคำที่สละสลวย มินจุนตระหนักขึ้นมาได้เดี๋ยวนั้นเอง

"โอเค แต่งงานกันนะ"

"แต่งงานกันนะ?"

"เราจะแต่งงานกับฉันมั๊ย"

ทั้งสองยังไม่ได้บอกใครเรื่องแต่งงานเพราะการจะแจ้งคนอื่นได้ก็น่าจะต้องมีวันที่กำหนดแน่นอนเสียก่อน แต่พวกเขาก็ไม่ควรปกปิดคนใกล้ชิด ดังนั้นโคลอี้จึงเป็นคนแรกที่ได้รับรู้ข่าวการแต่งงานของทั้งสอง

"แต่งงาน?"

"อืม ถ้าไปแอลเอรอบนี้ก็ตั้งใจว่าจะแต่งงานก่อนทำร้าน"

"ดีจัง ยินดีด้วยนะ"

โคลอี้ยิ้ม เธออดประหลาดใจไม่ได้ที่ตัวเองสามารถยิ้มได้ เธอเคยคิดว่าสักวันถ้าได้รู้เรื่องนี้เธอคงจะทำหน้าไม่ถูก เป็นเพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นคยากับมินจุนก็ไม่มีวันแยกจากกันหรือเปล่านะ หรือเป็นเพราะโคลอี้วาดภาพช่วงเวลาในหัวของตัวเองมานานจนนึกว่ามันเกิดขึ้นไปแล้วกันนะ

ตอนนี้เธอถามตัวเองว่ายังชอบมินจุนอยู่หรือเปล่า ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่เธอเริ่มปล่อยวางความรู้สึกแบบหญิงชายที่มีต่อเขาไปที่ละนิด

มินจุนเป็นคนดี ยิ่งดีมาก ๆ ในฐานะเพื่อน เธอชอบท่าทีของตัวเองแบบนี้มากกว่าการต้องเห็นตัวเองร้องไห้ แม้การแต่งงานของพวกเขาอาจจะไม่สร้างความสุขให้กับโคลอี้เท่าไร แต่เธอก็รู้สึกยินดีกับพวกเขา

อย่างจริงใจ

ตอนนี้มันจบแล้ว

มันเป็นตอนจบที่โคลอี้เคยเฝ้าใฝ่ฝันมาตลอด แต่ก็ปรารถนา
ไม่อยากจะให้มาถึง เธอเริ่มคุ้นเคยกับการที่เธอเอาชนะไม่ได้ ไม่ใช่แค่
เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง แต่หมายถึงเรื่องอาหารด้วย
โคลอี้มักจะแพ้เสมอ แต่นั่นก็คือชีวิตในรูปแบบปกติที่สุด โลกใบนี้
มีคนแพ้แล้วแพ้ก็มากยิ่งกว่าคนที่มีแต่ชัยชนะเพียงอย่างเดียว

เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนจึงเริ่มกลายเป็นผู้ใหญ่ เริ่มคุ้นเคยกับ
การไม่ชนะมากกว่าการชนะ ในขณะเดียวกันก็จะตระหนักได้ว่า
ความพยายามและความคลั่งไคล้ไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่หรือเรื่องที่จะ
ส่งอิทธิพลกับโลกใบนี้ขนาดนั้น

โคลอี้ไม่อยากจะโตเป็นผู้ใหญ่ เธออยากมีชีวิตในแบบที่ไม่จำเป็นต้อง
เป็นผู้ใหญ่ แต่สุดท้ายเธอก็ต้องยอมรับความจริงของธรรมชาติ

"โคลอี้?"

พอคยาเรียกว่าโคลอี้ก็กอดคยาแน่นพร้อมพึมพำอยู่ในใจ

ฉันแพ้แล้ว มันเป็นแบบนี้เสมอ

พอผละออกจากอ้อมกอดคยาโคลอี้ก็ยิ้มหวานเหมือนที่เคยทำ
ปกติ

"คิดจะมีลูกเมื่อไหร่หรอ"

"ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คิดเลย"

"ขอบใจมากนะที่บอกฉันเป็นคนแรก"

"ไม่มีความลับระหว่างเรา"

น้ำเสียงของคยาเต็มไปด้วยความอ่อนคลาย คยาเป็นกังวลว่า
โคลอี้จะรู้สึกยังไง เธอเลยสบายใจกับปฏิกิริยาเช่นนี้ของโคลอี้

ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องเจ็บปวดเสมอ แต่การเตรียมตัวล่วงหน้า
ก็จะทำให้มันกลายเป็นเรื่องทั้งดงามและนุ่มนวล โคลอี้จึงไม่ใส่ใจกับ
ความพ่ายแพ้มาก

โคลอี้จ้องมองผ่านกระจกออกไปด้านนอก ที่นี้สมกับเป็นโรงแรม
ที่ดีที่สุดไนนิวยอร์ก แสงดาวส่องประกายระยิบระยับเต็มท้องฟ้า

"อีกไม่นานคงจะต้องบอกลาที่นี่สินะ"

หลังจากได้พูดคุยกับคยาถึงแผนการในอนาคตโคลอี้ก็ชวนมินจุน
ออกมาเจอกันที่บาร์ในคืนนั้น การที่ผู้หญิงชวนผู้ชายที่มีเจ้าของอยู่แล้ว
ออกมาในยามวิกาลดูเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม แต่มินจุนก็ยอมออกมาเจอ
เพราะเขาเชื่อใจโคลอี้พอๆ กับเชื่อใจตัวเอง

โคลอี้ยิ้มหวานพลางพูดว่า

"ยินดีด้วยนะเพื่อน"

"ขอบใจนะ"

มินจุนยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มแฝงความกังวล เขาไม่ชอบความรู้สึก
แบบนี้เลย บางครั้งเขาก็เคยคิดว่าโคลอี้ทำอะไรผิดอย่างนั้นหรือ เธอ
ก็แค่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองออกมาเท่านั้นเอง แต่มันก็ทำให้
เกิดความสัมพันธ์แปลกประหลาดที่ไม่รู้จะเรียกว่าเพื่อนดีหรืออะไรดี
ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องแก้ไขความสัมพันธ์แบบนี้แล้ว

โคลอี้จิบวันดี วันนี้มันหวานกว่าทุกวัน

"ฉันรู้สึกว่าคุณตัวเองเด็กมากเลย"

"เรื่องอะไรหรือ"

"รู้สึกเด็กมากจนทำให้มองว่านายดูเท่สุดๆ ตั้งแต่ตอนที่ได้เห็นนาย
ในบ้านแกรนด์เซฟแล้ว ตอนนี้นายโตเด่นจริงๆ เวลาทำอาหาร"

"ฉันก็แค่ชอบทำอาหาร"

คำตอบที่เป็นธรรมชาติของมินจุนทำให้โคลอี้หัวเราะคิกคัก สีหน้าของเธอไม่ได้บอกว่ากำลังเมา แก้มของเธอแดงระเรื่อ แต่ปกติแล้วแค่ดื่มเบียร์แก้วเดียวหน้าของเธอก็แดงแล้ว

"ขอโทษนะมินจุน"

โคลอี้พูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ เธอยกแก้วขึ้นดื่มก่อนจะวางลงอีกครั้ง เธอไม่อยากพูดในสภาพที่เมา แต่อยากพูดในสภาพที่สติสัมปชัญญะครบถ้วน

"เมื่อก่อนฉันเคยพูดว่าล้มเลิกทุกอย่างได้ ยกเว้นความฝัน ฉันขอโทษที่เคยเอานายมาใส่ไว้ในความฝันของตัวเอง ตอนนั้นฉันยังเด็กมาก ฉันเคยคิดว่าการแสดงความรู้สึกออกไปตรงๆ เป็นเรื่องที่ดีที่สุด"

"อย่าขอโทษเลย เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอโทษสักนิด"

"ขอโทษที่ทำให้บรรยากาศระหว่างเราอึดอัด แต่อย่ากังวลไปเลยนะ เพราะวันนี้มันจบแล้ว จบจริงๆ"

โคลอี้ยิ้ม มินจุนคิดว่ารอยยิ้มนั้นช่างไม่ต่างจากรอยยิ้มของพี่สาว ความเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริงเริ่มฝังอยู่ในตัวของโคลอี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

"เวลาอยู่กับพวกนายฉันชอบทำตัวเหมือนเด็กๆ ซึ่งฉันชอบนะ แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าจะไม่ทำแบบนั้นอีกแล้ว เด็กก็ต้องเรียนจบแล้ว โตเป็นผู้ใหญ่ซะที"

โคลอี้ยิ้มอย่างโล่งใจ

"มินจุน ตอนนี้ฉันจะล้มเลิก"

นี่คือสิ่งที่โคลอี้อยากทำเป็นอันดับแรกเพื่อการเป็นผู้ใหญ่ของเธอ

...การล้มเลิก

พอโคลอี้ยื่นมือออกไปมินจุนก็ค่อยๆ ยื่นมือออกมาจับมือนั้น นี่คือมือของเพื่อนที่ไม่ได้จับมานานมากแล้ว มือที่นุ่มนิ่ม อบอุ่น และบอบบาง ความเล็กของมือนั้นทำให้รู้สึกเสียดายเพราะมินจุนไม่สามารถทำอะไรเพื่อมือนั้นได้เลย

หลังได้สัมผัสมือของมินจุนโคลอี้ก็นึกไปถึงอ้อมกอดสุดท้ายที่ได้กอดเขาที่บ้านแกรนด์เซฟ ตอนนั้นเธอถูกเขาปฏิเสธ แต่เธอก็อยากทำให้อ้อมกอดนั้นมาเป็นของตัวเองให้ได้

ตลอดเวลาสองปีสิ่งที่โคลอี้ได้กอดเอาไว้คือความอาลัยอาวรณ์ ความดีดิ่ง และความอยากครอบครอง แต่ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องปล่อยทุกอย่างไป คำถามทั้งหมดที่เคยสงสัยจางหายไปแล้ว โคลอี้ปล่อยมือมินจุน คนที่ยื่นมือออกไปก่อนคือเธอ และคนที่ปล่อยมือก่อนก็คือเธอเช่นกัน

"ยินดีด้วยนะเรื่องแต่งงาน"

เธอพูดเป็นครั้งที่สอง มินจุนยิ้มกว้างพลางยกแก้วบรันดีชนกับโคลอี้

โคลอี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว และการที่จะยอมรับว่าโคลอี้เป็นผู้ใหญ่ได้ มินจุนเองก็ต้องเป็นผู้ใหญ่ด้วยเช่นกัน ในคืนนั้นทั้งคู่ต่างได้เพื่อนที่หายหน้าไปนานกลับคืนมา

การปล่อยวางของโคลอี้เป็นเรื่องน่ายินดี ตอนนี้เธอไม่ต้องคอยเฝ้ามองมินจุนกับคยาจากข้างๆ แต่จะมองตรงๆ จากด้านหน้าอย่างสง่าผ่าเผย

และในอีกไม่นานพวกเขาก็จะได้เผชิญกับโจทย์อีกสามข้อที่ต้องแก้

นั่นคือจะไปจากนิวยอร์กเมื่อไหร่ ใครจะไปบ้าง และจะไปที่ไหนต่อ

คำตอบของคำถามว่าไปเมื่อไหร่ นั้นง่ายมาก ถ้าเตรียมตัวพร้อม เมื่อไหร่ก็ไปเมื่อนั้น ตารางของแกรนด์เซฟไม่ได้เป็นปัญหามากนัก รอให้จบการแข่งขันก่อนแล้วค่อยย้ายน่าจะสบายกว่า แม้ว่าการเตรียมทำร้านใหม่มีหลายอย่างที่ต้องจัดการ แต่ค่อยคิดวางแผนเตรียมร้าน หลังจบแกรนด์เซฟก็คงจะไม่ได้เสียเวลามากนัก

"รู้สึกแปลกจัง"

"ปกติจะซื้อเสื้อผ้าตัวใหม่ก็ต่อเมื่อเสื้อตัวที่ใส่อยู่มันโหมม ว่ากันว่าช่วงเวลาที่เรามั่นใจในตัวเองมากที่สุดก็คือตอนที่เราใส่เสื้อผ้าใหม่"

พอมินจุนตอบกลับคำพูดของคาย่าโคลอี้ก็พูดเสริมว่า

"ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอคิดแบบไหน แต่สำหรับฉัน ฉันชอบการทำอะไรไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ มากกว่า"

"ซ้ำๆ?"

"ฉันใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด รีบไปก็ไม่ได้รับประกันว่างานจะออกมาสมบูรณ์ บางทีกลับยิ่งซ้ำกว่าเดิมด้วยซ้ำ การทำอะไรซ้ำรื้อนเกินไปมักจะส่งผลเสียมากกว่าผลดีนะ"

คาย่าพยักหน้าเห็นด้วย มันเป็นคำพูดที่ถูกต้อง

"เราต้องคิดกันก่อนว่าจะทำร้านอาหารแบบไหน อันดับแรกคือครัว พวกเขาตั้งใจจะทำงานในครัวด้วยกันนั้นหรือ"

คำถามนั้นทำให้คาย่าหันไปมองมินจุน ถ้าเป็นเมื่อก่อนคาย่าคงตอบกลับไปทันทีว่าไม่มีอะไรที่ทำได้ และอันที่จริงตอนนี้เธอก็ยังอยากทำงานในสถานที่เดียวกับมินจุน

แต่ว่าจะทำได้หรือ

มินจุนเติบโตขึ้นมาก เขาพัฒนาไปคนละทิศละทางกับคาย่า

เรื่องการทำอาหารค้ายาไม่ได้คิดว่าเขาอยู่เหนือกว่าเธอ ฝีมือของเธอก็เจิดจรัสพอๆ กับเขา

แต่ถ้าพูดถึงการบริหารงานในครัวมินจุนรู้จักคำว่าที่มดึกกว่าเธอ เขาไม่ใช่คนที่เปล่งประกายเพียงลำพัง แต่เขาทำให้ทุกคนในครัวเปล่งประกาย ความแตกต่างนั้นได้รับการยืนยันหลังจากมิซซึนในแกรนด์เชฟลีนสุดลง

เธอตัวคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันกับมินจุนหรืออยู่คนเดียวจริงๆ สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องเดินไปบนเส้นทางที่มองเห็นแต่ตัวเองเท่านั้น

หรือฉันจะไม่โหดเกินไป

แม้จะรู้ว่าตนไม่ได้เป็นแบบนั้น แต่ค้ายาก็ถูกตัวเองก่อนจะผินยิ้มออกมา เออร์เรกูลาร์เล็บถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อคนจน อย่างน้อยมันก็คืออุดมการณ์ที่มีมาตั้งแต่แรก

แต่อุดมการณ์นั้นมีความหมายมากแค่ไหนกันเสีย

บรรดาลูกค้าที่มาเยือนเออร์เรกูลาร์เล็บมีสักกี่คนที่ยากจนเหมือนที่เธอคิดเอาไว้ มันน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอคาดหวัง ซึ่งก็ช่วยไม่ได้ เพราะที่ตั้งของร้านขึ้นชื่อว่าเป็นโรงแรมที่ราคาแพงลิบลั้ว ทำเลที่ตั้งไม่ธรรมดา กระนั้นราคาของอาหารในเออร์เรกูลาร์เล็บก็ถูกมากจนแทบไม่น่าเชื่อเมื่อเทียบกับราคาห้องพักโรงแรม

ค้ายาพอใจกับการถ่ายทอดอุดมการณ์ของตัวเองออกไปแบบนั้น แต่สุดท้ายแล้วมันก็เป็นเพียงแค่วิถีชีวิตของคนที่ยากเพียงเคยยืมมาได้ไม่นานนัก ตอนที่เธอได้รู้ว่าความคิดของเธอไม่มีทางจะดำรงอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงและส่งผลกระทบในทางลบอะไรบ้างก็เป็นตอนที่เธอได้รับการชี้แนะจากผู้คนมากมาย

ร้านอาหารของค้าย่าไม่มีขนาดสำหรับคนที่เป็นเซฟ

เธอทำอาหารที่ต้อออกมาเสิร์ฟให้ลูกค้าและลดค่าใช้จ่ายในการจ้างพนักงาน ในมุมของลูกค้าอาจไม่ใช่เรื่องแย่ แต่ในมุมมองของพนักงานมันคือความน่าสยดสยอง

ยิ่งไปกว่านั้นคนที่เธอจ้างก็ไม่ใช่เซฟ แต่เป็นพนักงานพาร์ตไทม์ ถ้าโลกใบนี้วิเคราะห์ว่าวิธีแบบที่ค้าย่าทำเป็นวิธีที่ถูกต้องและทุกคนต่างพากันทำร้านอาหารในรูปแบบนี้เหมือนกันหมด เซฟที่เพิ่งเริ่มทำงานใหม่ๆ จะไปเรียนรู้การทำอาหารจากที่ไหน

ร้านอาหารของค้าย่าไม่ต่างจากร้านฟาสต์ฟู้ดที่จ้างพนักงานพาร์ตไทม์มาทำ พวกเขาแค่ทำอาหารที่ถูกกำหนดสูตรเอาไว้แล้ว โดยอาศัยหลักการกระจายงานจึงไม่อาจเรียกว่าเป็นเซฟได้ ทำให้ไม่มีเซฟหน้าใหม่แ่งเกิดจากร้านอาหารของค้าย่า

ยิ่งไปกว่านั้นค้าย่าก็ไม่รู้จักการเป็นผู้นำ

ก่อนหน้านี้ค้าย่าเคยถามโคลอี้ว่าเธอกำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่ถูกหรือเปล่า ซึ่งโคลอี้ก็ตอบว่าการจะพิจารณาว่าถูกหรือผิดอยู่ที่ตัวเรา สิ่งสำคัญคือเรากำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่อยากจะเดิน

ซึ่งบางทีเส้นทางนั้นอาจจะทำให้เสียใจ

ถ้าย้ายไปทำร้านใหม่เธออาจจะค้นพบตัวเองก็ได้ แต่ค้าย่าก็ยังอยากที่จะทำทาย เธอไม่อยากจะหยุดตัวเองเอาไว้แบบนั้น

"มินจุน นายประเมินฉันหน่อยสิ"

พอมินจุนมองอย่างสงสัยค้าย่าก็พูดพร้อมทำหน้าแน่วแน่

"ฉันสามารถอยู่ในตำแหน่งไหนของครัวของนายได้ หัวหน้าเซฟชูเซฟ หรือเดมี่เซฟ?"

"หมายความว่าเธอจะทนได้ถ้าต้องเป็นเดมี่เซฟงั้นหรอ"

"ถ้านั่นคือความจริง"

คยาตอบกลับเสียงดังฟังชัด เธอไม่อาจจะยื้อยุดศักดิ์ศรีของตัวเองอีกต่อไป เพราะศักดิ์ศรีได้พังทลายลงอย่างโหดร้ายในแกรนด์เซฟไปแล้ว

มินจุนรู้สึกประหลาดใจ คยาเป็นเซฟที่เก่งและเปล่งประกายมาก แต่คนอย่างเธอกำลังสมเพชตัวเองถึงเพียงนี้ เหตุผลคืออะไรกัน ความด้อยค่าที่เธอรู้สึกคือความด้อยค่าที่แท้จริงหรือ เธอกำลังอยู่ในช่วงที่รู้สึกว่าคุณยังเก่งไม่พออย่างนั้นหรือ หรือมีบางสิ่งที่ไร้รูปร่างกำลังผูกมัดเธอเอาไว้

เขาไม่รู้คำตอบจึงพูดออกไปว่า

"ฉันประเมินเธอไม่ได้หรอก"

ทั้งมินจุนและคยาต่างก็เป็นคนที่ทนเก็บความลับได้ไม่นาน ถ้ามีอะไรเกี่ยวกับอาหารอยู่ในหัว ดังนั้นมินจุนจึงถ่ายทอดความคิดเรื่องการทำร้านอาหารใหม่ให้จุนได้รู้ แล้วหลังจากนั้นจุนก็ถ่ายทอดความตั้งใจนั้นของมินจุนให้เรเซลได้รู้อีกทีผ่านโทรศัพท์

"เขาบอกแบบนั้นหรือ"

"คะ เขายังไม่ได้คุยกับอาจารย์เรื่องสาขาหลัก...ไม่สิ เรื่องสาขาเวนิสเลยหรือคะ"

"ยัง"

"ถ้านั้นก็หมายความว่าเขาคิดจะทำร้านอื่นสินะคะ"

น้ำเสียงเย็นชาของจุนทำให้เรเซลผื่นยิ้มออกมา หลังจากที่ได้รับตำแหน่งผู้นำแห่งโรสโฮล์แลนด์ที่มีกำหนดระยะเวลาสี่ปีจุนก็แข็งแกร่งกว่าเดิมกว่าเมื่อก่อนมาก

ดังนั้นเรเชลจึงกังวลใจทุกครั้งที่ต้องพูดคุยกับจูน ลูกศิษย์
ผู้ชาญฉลาดคนนี้กำลังแสดงหนามแหลมคมออกมา

"ดูเหมือนว่าเขาจะทำการบ้านที่ฉันให้ไว้เสร็จแล้วนะ"

"การบ้านอะไรเหรอคะ"

เรเชลไม่ตอบ การที่เธอฝากความฝันของตัวเองเอาไว้บนบ่าของ
มินจูนเป็นเรื่องที่แย่มาก ส่วนมินจูนนั้นปรารถนาที่จะให้เธอใช้ชีวิตด้วย
หยาดเหงื่อและความมุ่งมั่นของตัวเอง

"การบ้านที่ยากนะ"

เรเชลตอบสั้นๆ แต่จูนก็เดาได้ในไม่ช้าว่าอะไรที่ว่ายาก

เกวินเป็นแฟนคลับของคาย่า แต่ไม่ได้เป็นแฟนคลับธรรมดาๆ
ความคิดที่เกวินมีต่อคาย่ามันใกล้เคียงกับความเชื่อ

คาย่า โลกุตสเป็นหลักฐานที่บ่งบอกว่าชีวิตของเกวินสามารถ
เปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นเกวินจึงพยายามที่จะเรียนรู้ทั้งอดีต นิสัยใจคอ
ไปจนถึงความคิดของคาย่าที่ละนิด

วิธีการของเกวินก็ชัดเจนมาก นั่นคือการเสิร์ชหา เป็นเรื่องโชคดี
สำหรับเกวินเพราะคาย่า โลกุตสคือคนดัง แค่ค้นหาด้วยชื่อเพียง
อย่างเดียวยังผลการค้นหาก็ออกมานับไม่ถ้วน และยังมีผลการค้นหาใหม่ ๆ
ออกมาให้เห็นทุกวัน

"เธอเสิร์ชหาข้อมูลคาย่าอีกแล้วเหรอ"

เคนเดินผ่านมาเห็นแล้วเอ่ยถาม หลายคนรู้ว่าเกวินชื่นชอบคาย่า
มาก แต่เกวินก็แสร้งทำเป็นนั่งเวลาอยู่ต่อหน้าคาย่า

เกวินไม่ได้เป็นคนแปลกๆ ถึงแม้จะเคยติดยามาก่อน แต่จัดว่า
เป็นคนปกติธรรมดาตามาก อย่างน้อยต่อหน้าคาย่าเกวินก็แยกแยะได้ว่า

ตัวเองไม่ควรเปิดเผยพฤติกรรมที่ทำในยามปกติออกมา

เกวินค่อยๆ สำนวญร่องรอยแห่งอดีตของคาย่า ดูว่าเวลาเจอคนอื่น คาย่าแสดงสีหน้าแบบไหน พุดจาอย่างไร ภายนอกดูอวดดี แต่เนื้อแท้ แล้วไม่ได้เป็นคนแบบนั้น ดังนั้นคาย่าจึงต้องเผชิญกับการถูกระรานทางไซเบอร์อย่างเลี่ยงไม่ได้

Victoria Santoro : จะว่าไปคาย่าก็มีแต่เปลี่ยนนะ โชตัสไกด์กับการแข่งทำอาหารที่ปารีสนะอาศัยมินจุนทั้งนั้น ส่วนเออร์เรกูลาร์ลับ... ฉันทักอยู่หรือกว่าจะเป็นการทดลองที่แปลกใหม่ แต่พักนี้คนก็วิจารณ์ในแง่ลบเยอะ การที่เซฟล์คนจะทำให้ร้านอาหารประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งไม่เห็นจะเป็นเรื่องยิ่งใหญ่อะไรเลย

L G Q : ฉันทักไม่รู้ว่าเธอเป็นคนแบบไหน แต่ถ้าจะหักหน้าใครก็ต้องวิจารณ์ให้มีเหตุผลหน่อยสิ เธอคิดว่าคาย่าเป็นอย่างทุกวันนี้ได้เพราะดวงดั่งนั้นหรือ การแข่งขันทำอาหารระดับนานาชาตินะ เอาชนะด้วยแรงจากคนคนเดียวไม่ได้หรือกะ ขนาดมินจุนยังพุดเองเลยว่าจะได้รับความช่วยเหลืออย่างมากจากคาย่า แล้วเธอมีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์คาย่าแบบนี้

เมื่อได้อ่านการโต้แย้งที่พรั่งพรูออกมาเกวินก็รู้สึกพึงพอใจ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกหมดเรี่ยวแรง คนที่จ้องมั่งร้ายทำลายคาย่านั้น พวกเขาต้องการอะไร เกวินถอนหายใจพร้อมหาข้อมูลต่อ แต่แล้วก็มีประโยคแปลกๆ ที่สะกดตา

'มินจุนกับคาย่าจะแต่งงานกัน'

ทั้งสองคบกันมาได้สักพักแล้ว แพนคลับก็อยากให้แต่งงานกัน

เสียที่

แต่ปัญหาคือประโยคถัดไป...

2

เขฟู้ทำให้ประเทศสว่างไสว

"เธอบอกว่าใครจะทำอะไรนะ"

เจเน็ตยกขาที่กำลังนั่งไขว่ห้างลงแล้วเอนตัวไปด้านหน้า มายา
พูดขึ้นด้วยเสียงลั่นเครือ

"สองคนนั้นบอกว่าจะแต่งงานค่ะ"

"ไม่ นั่นนะฉันรู้แล้ว ต่อจากนั้นนะ เธอบอกว่าอะไรนะ"

"ท้อง?"

"ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องนั้นมาก่อนเลย"

เจเน็ตทำหน้ามึน เธอได้ยินเรื่องแต่งงานเมื่อสองสามวันก่อนแล้ว
คาย่ารีบโทรมาบอกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นจนเจเน็ตคิดว่าคาย่าคงจะ
อยากแต่งงานมานานแล้ว

แต่คาย่าไม่ได้พูดเรื่องท้อง ความจริงมันไม่ใช่อะไรที่ควรจะพูด
แต่ถ้านางเอกของเรื่องนี้เป็นคาย่าพล็อตก็จะเปลี่ยนไป เพราะคาย่า
ไม่ใช่คนที่จะใส่ใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และถ้าเป็นการแต่งงานเพราะ
ความจำเป็น ตอนที่โทรมาคาย่าคงจะไม่พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นถึง

ขนาดนั้น

"แน่ใจหรือว่าเป็นเรื่องจริง ฉันว่าน่าจะเป็นแค่ข่าวลือมากกว่านะ"

"แต่ก็มีหลักฐานปรากฏออกมาอยู่นะคะ"

มายาทำท่าเหมือนไม่อยากจะพูดคำนั้นด้วยตัวเอง เจเน็ตจึง
รีบถามออกไปทันที

"อะไร"

"ก็..."

ไม่นานมายาก็เล่าถึง 'หลักฐาน' ที่ชาวเน็ตต่างเล่าต่อกัน เจเน็ต
ทำหน้ามึนงงชั่วคราว ก่อนจะทำหน้ามึยวราวกับคนที่ได้ยินเรื่องไร้สาระ
ที่สุดในโลก

"ไอ้พวกประสาท"

"ปกติคนประสาทก็เร่ร่อนที่สุดในอินเทอร์เน็ตนั่นแหละค่ะ"

มายาแก้มือออกตามเจเน็ตไปด้วย แต่เจเน็ตยังคงทำหน้าบึ้ง

"จะดีมีอะไรหน่อยมั๊ยคะ"

"มีเลมอนรีเปล่า"

"ที่นี่จะไม่มีได้ยังไงล่ะคะ"

"นั่นสิ"

ไม่มีทางที่ร้านอาหารระดับโลกจะไม่มีเลมอน มายาทำโมโหได้
จากเลมอนโดยไม่ใส่แอลกอฮอล์ให้ เจเน็ตดื่มความสดชื่นเข้าไป
หนึ่งอีกแล้วพิมพ์เบาๆ

"ค้ายาคงจะโมโหมากเลยล่ะ"

"แต่บางทีอาจจะซำก็ได้แหละคะ เซฟไม่จำเป็นต้องเป็นกังวลไป
หรอกค่ะ เซฟค้ายาก็เข้มแข็งในแบบของเธอ ส่วนเซฟมินจุนก็
ไม่สะทกสะท้านกับเรื่องแบบนี้แน่นอน"

"เป็นห่วงเรื่องงานของเราก่อนดีกว่า"

เจเน็ตตื่นขึ้นมาแล้วลุกขึ้น วันนี้เป็นวันที่สำคัญมาก ได้ยินว่า
กรรมการตัดสินมิชลินจะมาวันนี้ คราวก่อนเกิดเหตุไฟไหม้ก็เลย
ยังไม่ได้ดาว แต่คราวนี้ต้องแตกต่างออกไป

ต้องได้สามดาว

ถ้าได้ต่ำกว่านั้นไม่ถือว่ามีเกียรติ แต่เป็นความอับอายขายหน้า
ยิ่งที่เป็นร้านของเรเชล ถ้าไม่ได้สามดาวคงจะเป็นไปไม่ได้

เจเน็ตสูดหายใจเข้าลึก วันนี้โรสไฮสแลนด์จะต้องทวงบัลลังก์
กลับมาให้ได้

"ทำให้คนบ้าพวกนี้หายไปยังงั้นนะ"

คยาจ้างหน้าจอกอมพิวเตอร์ด้วยแวตาลูกโซน เธอวางเท้า
ทั้งสองไว้บนเก้าอี้ แขนข้างหนึ่งโอบกอดขาของตัวเองไว้ ส่วนมือ
อีกข้างหนึ่งก็กำลังขยับเมาส์ไปมา ท่าที่แบบนั้นดูน่าเกรงขามไม่น้อย

ถ้าเป็นเวลาปกติมันคงจะตำหนิเรื่องท่านั่งของเธอไม่ว่า
จะในแง่ของสุขภาพหรือในแง่ของความสวยงาม แต่ตอนนี้เขา
ทำแบบนั้นไม่ได้ ต่อให้เธอกำลังทำท่าหงายขา ก็คงจะไม่พูดอะไร

ข่าวลือกระจายไปทั่ว ไม่ใช่ข่าวลือที่ใหญ่โตเพราะมันไม่ใช่เรื่อง
ผิดกฎหมายหรือเรื่องไร้จริยธรรม เมื่อมีข่าวประกาศแต่งงานปุบปับ
ข่าวลือประเภทนี้ก็ตามมาเป็นเรื่องปกติ

...ข่าวลือเรื่องท้อง

ชีวิตของคนดังมันเป็นอย่างนี้เอง

ชีวิตแบบนี้มันน่าขบขันมากกว่าจะรู้สึกว่ายาวหรือ ชีวิตของพวกเขา
เป็นเรื่องล้อเล่นในหมู่คนทั่วไป ความแตกต่างของคนมีชื่อเสียงกับ

คนทั่วไปก็คือฝ่ายหลังปกติแล้วเรื่องจะหยุดอยู่แค่รั้วบ้านซึ่งจะมีเพียงแค่ไม่กี่คนที่ได้รู้ แต่สำหรับคนมีชื่อเสียงเรื่องนั้นจะกระจายไปทั่วโลกหน้าซำยังต้องเผชิญกับการถูกกล่าวหาให้เสียเกียรติและถูกสาปโคลนด้วยสิ่งที่ไม่จริง

เหมือนกับที่ค้าย่าถูกกล่าวหาว่าท้อง

"เธอจะต้องใจเย็นก่อนนะ ค้าย่า"

มินจุนโอบไหล่ของค้าย่า แต่ค้าย่ากำเ้ามส์แน่น ส่วนแขนอีกข้างหนึ่งก็กอดเอวมินจุนเอาไว้ เธอไม่สนใจถ้าข่าวลือจะหยุดอยู่แค่การท้อง แต่มันมีเหตุการณ์ไร้สาระตามมาอีก

นั่นคือหลักฐานที่บอกว่าเธอท้อง

ไม่มีทางที่ใครจะมีหลักฐานยืนยันว่าเธอท้อง เพราะเธอไม่ได้ท้อง แต่มีชาวเน็ตคนหนึ่งตั้งข้อสันนิษฐานว่าหน้าท้องของเธอยื่นออกมา

หลังจากนั้นผู้คนก็เริ่มพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน แล้วเริ่มนำรูปของค้าย่ามาเทียบที่ละรูป พวกเขาบางส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น แขน แก้ม หรือโคนขามาเทียบกับหน้าท้องว่าสัดส่วนสมดุลหรือไม่อย่างไร โดยคำนวณด้วยสูตรทางคณิตศาสตร์อย่างจริงจังจนมินจุนไม่รู้ว่าควรจะทำหรือจะโกรธดี

ค้าย่ารู้สึกว่คนพวกนั้นไม่ใช่คนเพราะทำเหมือนเธอไม่ใช่คน คนพวกนั้นเป็นนักเลงคีย์บอร์ดที่ไม่กล้าแม้แต่จะเปิดเผยชื่อจริง และกำลังเล่นเกมพิจารณาว่าเธอท้องหรือเปล่าโดยใช้หลักการที่ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

ค้าย่าเลื่อนมือมาจับที่หน้าท้องพลางคิดว่าตัวเองอ้วนขึ้นจริงหรือ

"เธอยังสวยเหมือนเดิม"

"ทำไมจู่ๆ ถึงพูดแบบนี้ล่ะ"

"ฉันคิดว่าเธอคงจะสงสัย"

มินจุนยิ้ม แต่คำย่ำรู้สึกหกดหวัง ความรู้สึกที่พุ่งขึ้นมาในหัวตอนนี้ ทำให้เธอลืมเส้นทางที่กำลังจะเดินไปชั่วขณะ มินจุนประสานมือของตัวเองกับมือของคาย่า อีกมือก็คลำท้องที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อ

"ยังผอมเหมือนเดิม"

"อย่ามาตลก"

"ต่อไปชีวิตของเราก็จะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ"

มินจุนกอดคาย่าแน่นพร้อมวางคางบนไหล่ของเธอ แม้น้ำหนักตัวของเขาที่โถมลงมาจะไม่ใช่น้อย แต่เวลาที่เขาวางคางบนไหล่ของเธอแบบนี้เธอกลับรู้สึกเบาและผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

"ทำไมจะต้องเป็นแบบนี้ด้วยนะ"

"ก็เพราะเราเก่งไง"

มินจุนตอบอย่างใจเย็น เขาเคยกังวลกับเรื่องนี้ ตอนแรกเขาคิดว่าคงเป็นเพราะความมีชื่อเสียง จากนั้นก็คิดต่อไปว่าทำไมจึงมีชื่อเสียง แล้วคำตอบก็ง่ายดายนมาก นั่นคือเพราะพวกเขาเติบโตและเพราะพวกเขาเก่ง มันไม่ใช่การคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไป แต่มันคือความจริง

"ทุกการกระทำและการเคลื่อนไหวของเราเรียกความสนใจจากคนอื่น ซึ่งมันเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้เลย เพราะการเคลื่อนไหวจากมือของเราแค้นเดียวก็มีผลทำให้วงการอาหารของประเทศไทยเปลี่ยนไป เราไม่ได้เป็นเซฟธรรมดา แต่เราเป็นสัญลักษณ์ของคนรุ่นใหม่โดยมีอาหารอยู่ในกำมือ"

ใช่แล้วละ พวกเขาคือกลุ่มดาวที่เปล่งประกายงดงาม แต่ยังต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะได้เป็นทางช้างเผือกแบบเรเซล

เวลาที่มองกลุ่มดาวคนเราต่างก็คิดจินตนาการมากมาย กลุ่มดาว
ต้องอยู่ตรงนั้นอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่เปลี่ยนรูปไปตามความคิดคน คนดัง
ก็ต้องมีหัวใจที่แข็งแกร่งและอดทน

เพราะสิ่งที่พวกเขาต้องการไม่ใช่ชีวิตในรูปแบบปกติ

"เราจะต้องใจกว้างกว่านี้"

"เข้าใจแล้ว"

"สิ่งที่เราควรทำก็คือเมินเฉย ไม่เอาตัวเองเข้าไปอยู่กับการคิด
ไร้สาระแบบนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะพูดอะไรก็ไม่ได้เกี่ยวกับเรา"

"ฉันก็รู้ดีอยู่หรอก"

แต่การที่รู้คำตอบก็ไม่ได้แปลว่าวิธีการแก้โจทย์จะถูกเสมอไป
ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องพูดออกมา

"งั้นมาทำให้พวกเขารู้กันดีกว่าว่าเราเป็นคนแบบไหน"

สีหน้าของคาย่าพลันจริงจัง

"ฉันจะทำให้พวกเขาไม่แม้แต่จะคิดล้อเล่นอีกต่อไป"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6441->